

**musikförläggarnas
pris**
2015



Årets hederspristagare
Mauro Scocco

Årets hederspristagare:
Mauro Scocco **3**

Årets kompositör **7**

Årets textförfattare **7**

Årets konstmusik
– stor ensemble/opera **8**

Årets konstmusik
– mindre ensemble/kammarmusik **8**

Årets internationella framgång **9**

Årets genombrott **9**

Årets låt **10**

Årets jurygrupper **10**

Han är ansiktet bakom statyetten **11**

Krönika Anders Lundquist:
Musik: Livets näring **13**

Ny vinjettmusik till
Musikförläggarnas Pris **15**

PROJEKTLEDARE/REDAKTÖR

Johan Malmberg

SKRIBENTER

Anders Lundquist
Andreas Lönnqvist
Andres Lokko
Johan Malmberg
Karin Larsdotter

OMSLAGSFOTO

Pär Wickholm

ANSVARIG UTGIVARE

Nutta Hultman

GRAFISK FORM

Sofia Berry

MUSIKFÖRLÄGGARNA är de svenska musikförlagens branschorganisation. Som förlagens enade röst driver Musikförläggarna viktiga branschfrågor i kontakter med beslutsfattare, myndigheter, övrig musikbransch, media och allmänhet. Att skapa förståelse för musikens värde och för upphovsrättens funktion och betydelse är en av Musikförläggarnas huvuduppgifter.
www.musikforlaggarna.se



”Musik betyder så mycket mer än vad siffrorna på pappret visar.”

Bredden skapar spetsen

En viktig del i varför svenska låtskrivare, kompositörer och textförfattare är så framgångsrika och eftertraktade är vårt breda musikliv. Satsningar på bredden – genom kommunala musikskolor, studieförbund, estetiska ämnen i gymnasiet med mera – har gjort att det funnits goda förutsättningar för alla som vill spela och skapa musik att göra det. Detta, i kombination med en stark och välfungerande upphovsrätt, tydliga förebilder och hårt arbete, har gjort att vi också har en spets. I alla genrer.

Enligt statistik är Sverige ett av världens främsta länder när det gäller att skapa och exportera musik. Något som inte bara ger en ekonomisk vinning för våra fantastiska upphovspersoner och för det svenska musiklivet, utan också för Sverige som land. Både som exportvara i sig, men också för att den skapar ett positivt intresse för Sverige och för annan svensk export. Folk får upp ögonen för oss, vilket i sin tur leder till fler jobb i takt med att efterfrågan på vår musik ökar.

BLICKAR MAN VIDARE ut från det ekonomiska perspektivet så ser man också alla andra viktiga värden

– sociala, kulturella och hälso-relaterade – som musiken skapar, både för oss som individer och samhällsmedborgare.

Musik betyder så mycket mer än vad siffrorna på pappret visar. Musik har en fantastisk förmåga att väcka känslor, berätta historier, trösta, peppa och få oss att känna gemenskap. Den är ett bra redskap för att förstå och finna sig till rätta i det samhälle vi lever i. Mycket av det som händer i samhället återspeglas ju i musiken.

DÄRFÖR VILL JAG passa på att tacka er, alla fantastiska låtskrivare, kompositörer och textförfattare, som genom era toner och kompositioner är med och bidrar till så mycket värde i vårt samhälle. På Musikförläggarnas Pris fredagen den 6 november är det er vi lyfter fram och hyllar.

Monica Ekmark, ordförande,
Musikförläggarna

A close-up portrait of Mauro Scocco, a middle-aged man with dark hair, looking slightly to the left. He is wearing a dark jacket over a dark shirt with white polka dots and a thin necklace. The background is a blurred outdoor setting.

Mauro Scocco

Ett personligt sigill

Svensk musik har få lika distinkta avsändare. Om ens någon. Både när det handlar om text och om melodier. Mauro Scocco får Musikförläggarnas hederspris 2015.

ÅRETS
HEDERSPRIS

Text: Andres Lokko Foto: Pär Wickholm

Det är som en stockholmsk version av "Elvis has left the building": Mauro Scocco har lämnat Kungsholmen.

Inte med så många meter i och för sig. Och bara alldeles tillfälligt för några få timmar.

– Jag älskar Kungsholmen, säger han.
– Men att jag bor där igen förändrar knappast mitt låtskrivande. Tyvärr tror jag att man lätt överdriver platsens vikt för ens skrivande. Man kan ju resa ifrån allt, utom sig själv. Jag har provat det där med skrivarresor och det är det mest meningslösa jag har gjort. Jag skriver ju inte bättre låtar för att jag

sätter mig i en vindskupa på Gotland mitt i vintern. Det är bara tråkigt.

MAURO SCOCCO HAR promenerat förbi Stadshuset och över bron mot Gustav Adolfs torg till ett av sina stamhak, just det här är ett ganska nytt sådant.

Det är en disig men krispig hösteftermiddag och vi sätter oss längst in i restaurangen. Mauro tilltalar vant alla i personalen vid förnamn, han får ett glas vitt vin. De kan redan hans smak.

Kvällen innan har jag haft sällskap av en hel del av Mauro Scoccos solosånger och *Ratatas* verk ända tillbaka till tidigt 1980-tal. Ändå, när jag scroller mig

igenom låt efter låt, känner jag hur det endast rör sig om en promille av hans samlade produktion.

När jag lyssnar på en sång eller bara en strof kommer jag att tänka på något annat där det står Scocco i låtskrivarparentesen under titeln, ofta inspelade av en annan röst. Ändå hör och känner jag genast att det är skrivet av just Mauro.

Svensk musik har få lika distinkta avsändare. Om ens någon. Både när det handlar om text och om melodier.

Som om han egentligen hade en enda låt som blott förädlas och förädlas om och igen tills den har antagit sin slutgiltiga diamantform. ▶



På Östra Real.

Mauro Scocco
i replokalen 1977.

► *Jag saknar oss* från 2011 var just en sådan.

Någonstans är han nog fullt medveten om det själv. Annars skulle knappast albumet den ingick på ha fått det lika karakteristiska som självvironiska namnet *Musik för nyskilda*.

Allt detta är menat som komplimanger. För när vi talar om det så sköra hantverket att komponera popmusik är det inte mycket som kan betraktas som mer eftersträvansvärt än ett personligt sigill.

– Fast det kan ibland uppstå ett problem med det också, säger Mauro.

– Om jag skriver en låt till någon annan artist och själv sjunger in en demoversion till dem så har det hänt att de nästan inte vågar ta över den, den blir så präglad av mitt sätt att göra den.

Det är roligt att hänga med Mauro Scocco. Kanske är det för att vi har setts ganska många gånger vid det här laget och det börjar bli knepigt att inte bara småprata och fnissa i stället för att hitta koncentrationen som krävs för att ta på våra respektive arbetshattar vid restaurangbordet.

Vi pratar om filmatiseringen av *Nick Hornbys Om en pojke* och hur huvudpersonen, spelad av *Hugh Grant*, som lever gott på royalties från en julsång hans pappa skrev, fyller sina dagar. Fullt nöjd med att läsa morgontidningen i timal över en evighetsfrukost, kanske klippa sig och köpa en skjorta.

– Ha ha. Jag kan känna igen det, man börjar stressa upp sig på onsdagen om man ska frankera ett brev på fredagen. Det är inte så långt från sanningen i min sits, säger Mauro med ett leende.

Men han lägger också till att den vardagen har förändrats sedan han blev pappa. Samtidigt är frågan om vad han ska göra härnäst något han funderar mycket på.

– När man är yngre har man en naturlig framåtrörelse i sitt skapande. Jag har ju gjort 27 album – eller är det trettio? – så producerande för producerandets skull är över för min del. I dag vet jag exakt varför jag gör något och varför jag ger ut det. Om det sedan är för publikens skull, eller helt och hållet för min egen spelar mindre roll. Vetskapen är det viktiga. Med *Ratata* var det självklart att göra ett album minst vartannat år. För det är liksom det vi gör! Det var inget man ifrågasatte.

Och hur är det i dag?

– Det är ganska länge sedan det var en kick att se sig själv på bild i, säg, *Aftonbladet* eller att stå på en festivalscen. Många av de ursprungliga drivkrafterna tar slut eller förändras. Om man inte är *Madonna* och faktiskt står på rullskridskor i hög hatt när man är sextio. Nu är det egentligen enbart musiken det handlar om. Jag är inte fullt så gammal att jag känner dödsångesten flåsa mig i nacken än, men små slängar av den börjar komma. Det är väl då man börjar ge ut lastpallar med ens uråldriga demos och skriver memoarer, litografier och så vidare innan det tar slut.

DET VAR BARA några månader sedan som Mauro Scocco plötsligt gav ut en singel, *Det här ögonblicket*. Något album har inte följt i dess fotspår.

– Folk blir förbryllade. ”Jomen, det kommer väl ett album också snart?”,

säger någon. Nej, det gör faktiskt inte det. Det är bara en singel, en låt. Jag älskar att göra album, men vill folk ha tretton nya sånger om min, eh, smärta? Jag vet inte. Ibland måste man hitta på nya sätt att göra saker på. Marknaden ser ju också väldigt annorlunda ut nu.

Men vill du göra "annorlunda"?

– Nej, egentligen inte alls. Men jag snuttköper också musik i dag av artister jag tidigare tveklöst hade köpt hela album med. Jag går in och lyssnar på de första tjugo sekunderna och tankar ner tre låtar. Som låtskrivare är det tillfredsställande att göra album, det rubbade tolfte spåret i reggaetakt är ju ingen singel. Men man vill att det ändå ska få skåda dagens ljus i en schysst kontext.



New York 1989.



Ratata: Mauro Scocco, Johan Kling och Anders Skog.

”Tillgängligheten har tagit bort en dimension av musiken. Ta David Bowie, som ett exempel. Eller Kiss. Man trodde inte att de var verkliga människor.

Fast du har väl råd att inte ens behöva resonera i de banorna?

– Sant.

Du kommer å ena sidan inte att sätta dig med en analog synt på Fylkingen inom en snar framtid. Å andra sidan är du inte med i Melodifestivalen heller?

– Jag känner mig väldigt mittemellan dessa ytterligheter och trivs där. Jag är ju uppvuxen i en era där popmusik hade en enorm bredd. Rock är i dag en subkultur, men när jag var liten var rock'n'roll samma sak som Britney Spears och vice versa. Man sparade veckopengar till strängar och skivor. Jag är i allra högsta grad emot nostalgi, men jag kan ändå erkänna att jag känner en viss nostalgi för den magi som har gått förlorad. Tillgängligheten har tagit bort en dimension av musiken. Ta David Bowie som ett exempel. Eller Kiss. Man trodde inte att de var verkliga människor.

Mauro Scocco har just kommit hem från en liten roadtrip i Kalifornien. – Jag har märkligt nog aldrig varit i Kalifornien förut! Så jag gick i Jack Kerouacs fotspår i San Francisco. Och lärde mig att jag kanske aldrig riktigt kommer att flytta till Los Angeles. Men när jag väl var där passade jag på att besöka mitt förlag. Och det är mäktigt att, när man, som jag, älskat Brill Building, studera hur det görs i dag. Det är en riktig pyttipanna, i synnerhet i R&B-världen. Produktionen är en så stor del av en låt att de största producenterna tar sina 50 procent av alla credits, oavsett vem som ligger bakom melodi eller text.

Så du drömmer inte om att vara en del av det?

– Alltså, man måste ju vara beredd att bo i en etta med kackerlackor och jobba med folk som man förmodligen inte alls vill jobba med. Jag har en enorm respekt för de som orkar. Det är lite som för skådespelare: man måste vara med i ett gäng *Reine & Mimmi i fjällen* innan man kanske får göra *Gudfadern*.

Och du sitter ju redan på en ganska imponerande låtkista.

– Tack. Men, jo, det gör jag ju. På svenska i och för sig. Modern R&B har kommit in i mainstreampopen på ett sätt som den aldrig har gjort förut. Pop var ju tidigare likställt med Kylie Minogue eller Cheiron. Avicii är ett bra exempel på något slags ”allting går”-attityd som kan rusa mellan EDM och något som plötsligt påminner om Rednex. Eller Taylor Swift där influenserna kommer från precis överallt. Det är ändå en ganska eklektisk tidsanda.

Hur passar du in där?

– Det gör jag väl inte. Men man lär sig ändå en hel del av det. När man har gjort vad jag gör så länge glömmar man lätt bort att man måste befria sig från tanken på att man ingår i en bransch, en industri, och att ”rollen” man har vant sig med inte alltid överensstämmer med vad man vill göra. Som man sa förr: ”Handlarna nere i Ystad vet inte hur de ska skylta en EP”. Det fina med nedladdningen är att ingen kommer att hindra en från att ge ut en EP med dragspelsreggae. Egentligen.

Men du fick ditt första skivkontrakt när du var arton?

– Ja. Och fick snabbt lära mig hela regelverket utantill. Man blir nog väldigt präglad av det, det blir en del av ens DNA. Just därför vore det väldigt coolt att lyckas bryta det mönstret. Man blir ju förr eller senare något av en seriefigur som processar andras bilder av vem man är, vad man gör eller borde göra. Det är ett ämne för en hel konferens.

Men du har flera gånger ändå lämnat ”seriefiguren Mauro Scocco”. Som med den instrumentala skivan *Det sjungande trädet* eller det elektroniska projektet *Grobinski*?

– Ja, de var några små försök till mini-revolter. ”Varför har du gjort det här?”, frågar sig någon och det kan kännas väldigt tillfredsställande.

Du har givetvis sett Keith Richards-dokumentären *Under the influence* på Netflix?

– Ja, det har jag. Jag läser ju och ser allt om honom. Och *Under the influence* handlar faktiskt om musiken för en gångs skull, vilket är fint. Richards har så oerhört länge spelat en roll i en såpa som inte nödvändigtvis överensstämmer med hans verkliga jag. Men vi ser oftast bara cirkusdjursdelen av hans tillvaro. Inga jämförelser i övrigt oss emellan, men jag kan ju känna att det just därför var så skönt att göra *Plura & Mauros kök* på tv för det ställde den etablerade bilden av mig på ända. ”Han är ju så sur och butter”.

Och ”ger intervjuer där han bara säger att han inte ger intervjuer”?

– Ha! Ja. ”Hur tråkig kan man bli?”. Det kunde ha blivit komplett pannkaka med oss i sombreros – men det

► kommer i alla fall att fucka med folks förutfattade meningar.

Fuckar det med mystiken du talade om också?

– Njaj, jag tror inte det. Jag inbillar mig att det visade upp en annan sida av det jag kan rent musikaliskt också. Men det var ju på mina villkor. Ingenting av ”kan du inte komma hit och ta på dig de här kaninöronen, slå en volt och spela *Sarah*? Sådant gör jag bara inte.

Det där som kallas folklighet?

– Det finns ju ett val man kan göra med det här med folklighet. Skillnaden är att det ena är mina idéer och det andra är någon annans. För det här är jäkligt allvarligt för mig. Musik *är* allvar, man – jag! – berörs ju av det.

Vad är det senaste du berördes av?

– Det är ganska svårt att hitta ny musik som verkligen gör det. Jag sitter väldigt ofta på iTunes och letar. Förut läste jag musiktidningar som Mojo och Uncut och köpte allt som fick höga betyg. Men det blev alldeles för mycket Drive-By Truckers och Howe Gelb. De skriver oftare upp en genre eller en viss attityd än låtmaterialet. Jag tar ju det lyssnandet på lika stort allvar som mina egna kompositioner. Så jag är ganska kräsen. Och det är knepigt att ta Green Day på allvar om man upplevde The Clash i realtid. Men hittar jag något jag verkligen tycker om så spelar jag samma låt på repeat i flera dygn. Så det är en strävan jag vägrar ge upp. Rascal Flatts *My wish* är nog den senaste som knäckte mig totalt. Nivån på både text och musik där är makalös.

Har du något allra första musikminne?

– Mina föräldrar spelade alltid *Speedy Gonzalez* på vinylspelaren i Borås när jag var runt fem år. Den har fastnat, men de första låtarna som jag hörde själv och som gav mig en musikalisk begreppsvärld var hits med Sweet

och Alice Cooper på klassfesterna i låg- och mellanstadiet. Och Creedence! Mitt första band hette för övrigt New Creedence. Vi var tre elvaåringar med nylonsträngar och kaffeburkar. *Hey Tonight* var den första låt vi lärde oss, den går i E.

New Creedence är ett lysande bandnamn.

– Eller hur? Man skulle så gärna vilja återbesöka det mötet när vi bestämde namnet. ”Vi håller det enkelt, tjafsa inte till det nu, saker ska heta vad saker är!”.

Vad är ditt förhållande till priser och utmärkelser?

– Man har en priskurva som artist. I början av sin karriär får man massor med utmärkelser och Rockbjörnar. Sedan, efter sisådär sju-åtta år så avtar de helt. Det här vet ju alla om, men man förstår det inte själv förrän man kommer dit. Till slut, efter en massa tomhända år av galor, kommer man in i nästa fas och börjar få ett och annat hederspris för lång och trogen tjänst. Den tredje och sista fasen är väl när man gör sin skakiga ”Rick Rubin-skiva”.

Har du fortfarande något ogjort?

– Ja, jag är ju den där Malmö FF-spelaren som aldrig fick spela i Serie A.

Och som aldrig blev överköpt till Manchester United?

– Precis. När jag blir riktigt gammal, gaggig och – gud förbjude – bitter, så är det väl för att jag aldrig försökte skriva på en internationell nivå och leva på nudlar, för att en av de där hundra låtarna jag skrev skulle bli Adeles *Someone like you*. Men när jag var i läget att göra det, utan familj och singel, så hade jag det alldeles för bra här i Sverige. Fast jag inbillar mig att jag faktiskt har talangen för det. Samtidigt har jag ingen aning om det hade fungerat. Men jag tänker inte bli bitter för det, jag lovar.

NEJ, DET FINNS inte direkt någon anledning till bitterhet när man sitter på en låtskatt som Mauro Scocco.

Först några dagar senare upptäcker jag att jag måste ha lämnat min telefons röstmemo rullande medan jag gick på toaletten mitt i vårt samtal. Nu hör jag hur Mauro under tiden har antagit rollen som radiopratare och påannonserat **Andreas Bocelli** som han visslar en snutt av för att sedan plötsligt byta spår och göra en alldeles perfekt liten imitation av idolen Keith Richards.

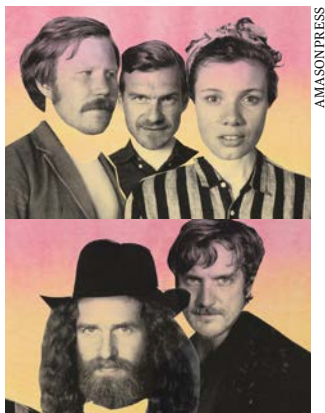
Då kommer jag tillbaka och Mauro låtsas som ingenting.

Vilket inte på något vis gör det mindre roligt. Tvärtom. ■

Mauro Scocco 2005 i samband med albumet *Herr Jimsons äventyr*.



Årets kompositör



AMASONPRESS

Amanda Bergman, Gustav Ejstes, Pontus Winnberg, Nils Törnqvist och Petter Winnberg (Amason)

[Hohn Tuning Publishing, Sony/ATV Music Publishing Scandinavia, Universal Music Publishing]

Konstellationen Amason släppte under perioden det kritikerrosade albumet *Sky City*, ett dussin vålskapta och enastående låtar som beskrevs som en syntes av vild kärvhet och honungslen verklighetsflykt.



UNIVERSAL MUSIC PUBLISHING OCH SAGA BERLIN

Seinabo Sey och Magnus Lidehäll

[Gottetfar/Universal Music Publishing, Universal Music Publishing]

Seinabo Seys överjordiskt vackra soulpop signerad Sey och Magnus Lidehäll fortsätter att trollbinda oss. Minialbumen *For Madeleine* och *For Maudo* har överösts med kritikerhyllningar, fyra Grammis-nomineringar och tre P3-Guld-nomineringar.

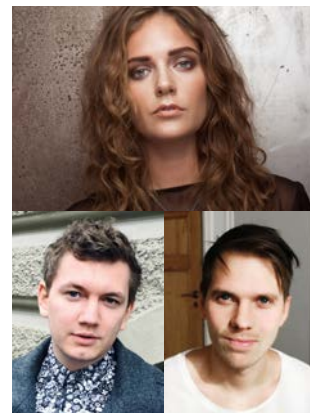


DANIEL ROOS OCH KRISTOFFER BERG

Martin 'Max Martin' Sandberg och Johan 'Shellback' Schuster

[MXM/Kobalt Music]

Superduon Max Martin och Shellback skakar ledigt av sig konkurrensen även detta år. Som låtskrivarna bakom Taylor Swifts framgångar med albumet 1989 har de under perioden tillsammans prickat in makalösa tre Billboard-ettor med låtarna *Bad Blood*, *Blank Space* och *Shake It Off*. Albumet blev USA:s mest sålda under 2014.



WARNER/CHAPPELL SCANDINAVIA OCH JOHANNES HELJE

Tove 'Tove Lo' Nilsson, Jakob Jerlström och Ludvig Söderberg

[Wolf Cousins/Warner/Chappell Music Scandinavia]

Tove Lo, tillsammans med Jakob Jerlström och Ludvig Söderberg, lade USA och stora delar av världen för sina fötter med geniala kompositioner som *Habits (Stay High)* och *Talking Body*, båda tagna från albumet *Queen of the Clouds*.

Årets textförfattare



FREDRIK ETOALL

Jacqueline 'Mapei' Cummings

[Manus]

Mapei alias Jacqueline Cummings är tillbaka med besked med första egna albumet *Hey Hey* där hon hänför oss med berättelser om tillit, förändring och kärlek. Låten *Don't Wait* banade väg för en USA-turné och utnämndes till en av århundradets bästa låtar av The New Yorker.



PRESS 2014

Joakim Thåström

[BMG Scandinavia]

Joakim Thåström vågar vara naken i texterna till det kritikerhyllade soloalbumet *Den morronen* och resultatet ljuder av lyckliga besvärjelser och kantstött eufori. Albumet tog sig raka vägen in på albumlistans förstaplats och sålde guld.

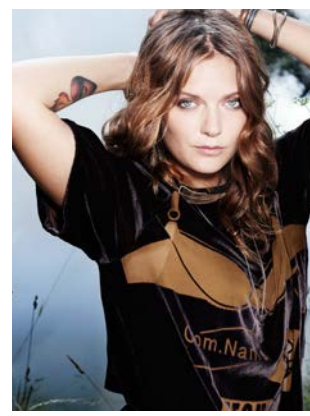


PIERRE BJÖRK

Silvana Imam

[Refune Music Rights/Universal Music Publishing]

Naturkraften i svensk rap, Silvana Imam, har tagit steget från barrikaderna till ett djupt personligt berättande på senaste EP:n *Jag dör för dig*. Hon säger det som måste sägas – med bibehållna horn i pannan.



RANKIN

Tove 'Tove Lo' Nilsson

[Wolf Cousins/Warner/Chappell Music Scandinavia]

Det handlar om sex, kärlek och smärta och om att hoppa med huvudet först och uppleva saker på vägen. Tove Lo sätter ord på sitt hjärta genom texterna till sitt eget album *Queen of the Clouds*.

Årets konstmusikpris – stor ensemble/opera



MATS LUNDQVIST

Anders Hillborg *Beast Sampler*

[Edition Peters]

Anders Hillborg är i dag Sveriges mest framförda tonsättare internationellt. I *The Beast – besten* – är orkestern och "samplingarna" citat från tidigare verk. Klang är viktigare än tonhöjd i detta kontrastrika stycke.



MARCO FEKLISTOFF

Mats Larsson Gothe *Blanche och Marie*

[Manus]

Operan *Blanche och Marie* hyllades av en enig kritikerkår. Här finns spår av äldre mästars verk, men allt omstöpt till musik som passar vår tid. Gothes uppfinningsrika instrumentering skapar både spänning och variation.



HENRIK SUNDLING

Katarina Leyman *Klarinettkonsert*

[Manus]

Detta verk är inspirerat av färgen grönt; livets ursprungsfärg som Katarina Leyman själv säger. Verkets tre satser gestaltar olika nyanser av denna färg, och musiken är både dramatisk, klagande, rytmisk och lekfull.



HANS LINDEN

Albert Schnelzer *Tales from Suburbia*

[Gehrmans Musikförlag]

Albert Schnelzer tillhör den yngre skaran av svenska tonsättare som lyckats placera sig på den internationella kartan. Detta stycke är närmast filmiskt i sin karaktär; det börjar drömskt för att sedan bli allt mer rytmiskt.

Årets konstmusikpris – mindre ensemble/kammarmusik



Sol Andersson *Helix*

[Manus]

Tonsättaren och ljudartisten Sol Andersson, som har sina musikaliska rötter i ravekulturen, har skapat detta verk för akustiska instrument och elektronika. Dissonanta och rytmiska partier blandas med vilsamma melodier.



PETER LLOYD

Paula af Malmberg Ward *Vidder*

[Manus]

I detta stycke för kör och slagverk, baserat på dikter av den finsk-samiske poeten Nils-Aslak Valkeapää och med tydliga inslag av folkmusik, visar Paula af Malmberg Ward upp sin förmåga att skapa medryckande musik.



FILIP MELO

Per Mårtensson *Stråltrio*

[Manus]

Per Mårtenssons stråltrio utnyttjar instrumentens fulla kapacitet. Skira, ljusa klanger blandas med virvlande pizzicato och burleska inslag. Trots att stycket saknar melodisk förankring så är det hela tiden fängslande.



Mattias Sköld *St John Passion*

[Manus]

Tonsättaren Mattias Sköld beskriver själv sin Johannespassion som "tolvtonsmusik på metanivå". Milda och lyriska körpartier blandas med rytmiskt målände och dramatiska avsnitt, allt för att understödja textens skeenden.

Årets internationella framgång



DANIEL ROOS OCH KRISTOFFER BERG

Martin 'Max Martin' Sandberg och Johan 'Shellback' Schuster

[MXM/Kobalt Music]

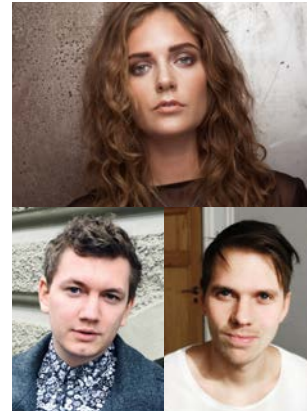
Tillsammans har de toppat världens mest ansedda lista tre gånger med låtar till Taylor Swift – *Bad Blood*, *Blank Space* och *Shake It Off*. De har också, var och en för sig, haft stora hits med bland andra Maroon 5, Ellie Goulding och Ariana Grande. Detta toppat med Martins åttonde ASCAP-utmärkelse som Songwriter of the Year.



Patrik Berger

[Indiscipline/Kobalt Music]

Låtskrivaren och producenten Patrik Berger ligger bakom hela fem spår på Charli XCX:s album tillika världssuccé *Sucker*, som bland annat rymmer hitlåten *Boom Clap*, ledmotivet till filmen *The Fault in Our Stars*. *Sucker* utnämndes till Best Pop Album of 2014 av Rolling Stone Magazine.



WARNER/CHAPPELL SCANDINAVIA OCH JOHANNES HELJE

Tove 'Tove Lo' Nilsson, Jakob Jerlström och Ludvig Söderberg

[Wolf Cousins/Warner/Chappell Music Scandinavia]

Tove Lo, tillsammans med Jakob Jerlström och Ludvig Söderberg, är upphovet till de enorma framgångarna i USA med albumet *Queen of Clouds* som bland annat innehåller singlarna *Habits (Stay High)*, 3:a på Billboard Hot 100 och 3 x platina, och *Talking Body*, 12:a på Billboard.



MÄRTA THISNER

Vincent Pontare och Salem Al Fakir

[Universal Music Publishing]

Snickrandet på Avicii's stora hits *The Days*, *Waiting For Love* och *Divine Sorrow* med Wyclef Jean samt låtar till Madonna, Seinabo Sey och Axwell/Ingrosso gör Vincent Pontare och Salem Al Fakir till en av årets mest framgångsrika låtskrivarduos.

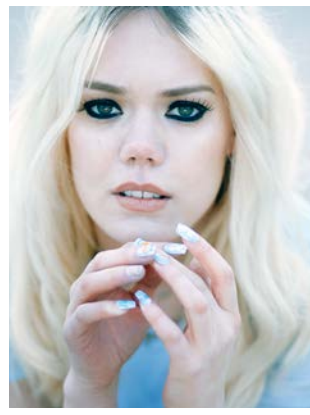
Årets genombrott



Ali Payami

[Wolf Cousins/Warner/Chappell Music Scandinavia]

Från ingenstans till överallt. Ali Payami har på nolltid etablerat sig som en av världens mest framgångsrika låtskrivare. På ett år har han varit med och skrivit låtar som *Love Me Harder* till Ariana Grande, *Can't Feel My Face* till The Weeknd, *Style* till Taylor Swift och *Love Me Like You Do* till Ellie Goulding – samtliga topp tio på Billboard Hot 100.



Josefine 'Little Jinder' Jinder

[Telegram Rights/BMG Scandinavia]

Josefine Jinder tog formen av soloprojektet Little Jinder. Hon skrev och producerade sitt självbetitlade, kritikerrosade debutalbum, vilket bland annat resulterade i en välförtjänt Grammis i den åtråvärda kategorin Årets Pop.

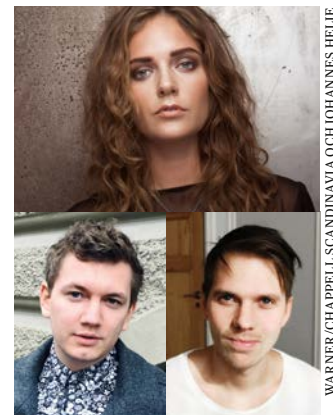


PIERRE BJÖRK

Silvana Imam

[Refune Music Rights/Universal Music Publishing]

Med ett språng i friheten och självet har Silvana Imam med den hyllade EP:n *Jag dör för dig* tagit steget till en given plats i den svenska hiphopeliten. *Tänd alla ljus*, *Jag dör för dig* och *IMAM COBAIN* är ljudet av låtar som på ett efterlängt sätt pushar framåt och bryter normer.



WARNER/CHAPPELL SCANDINAVIA OCH JOHANNES HELJE

Tove 'Tove Lo' Nilsson, Jakob Jerlström och Ludvig Söderberg

[Wolf Cousins/Warner/Chappell Music Scandinavia]

Med låtar som *Habits (Stay High)*, *Talking Body*, *Not On Drugs* och *Thousand Miles* har Tove Lo, Jakob Jerlström och Ludvig Söderberg fångat en hel värld med sina kompositioner och bidragit till en av Sveriges största och viktigaste artistexportframgångar på flera år.

Årets låt

**Boom Clap (Charli XCX)**

– Patrik Berger, Fredrik Berger, Stefan Gräslund och Charlotte Aitchison

[Indiscipline/Kobalt Music, Publishing Company TEN, Reach Music/Reach Global, Stellar Songs/EMI]

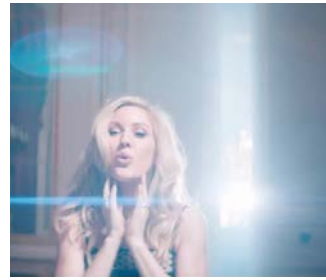
Boom Clap, framförd av Charli XCX och skriven av Patrik Berger, Fredrik Berger, Stefan Gräslund och Charlotte Aitchison, satte ljudspåret till filmen *The Fault in Our Stars*, blev en enorm listframgång och belönades med en ASCAP Award för Most Performed Song.

**Can't Feel My Face (The Weeknd)**

– Ali Payami, Martin 'Max Martin' Sandberg, Peter Svensson, Savan Kotecha och Abel Tesfaye

[Wolf Cousins/Warner/Chappell Music Scandinavia, MXM/Kobalt Music, Songs of SMP]

Singel från *The Weeknd* signerad Max Martin, Peter Svensson, Ali Payami, Savan Kotecha och Abel Tesfaye. Låten gjorde omedelbart succé på världens topplistor, i synnerhet Billboard, och kan räknas till en av årets största och mest lyckosamma.

**Love Me Like You Do (Ellie Goulding)**

– Tove 'Tove Lo' Nilsson, Ilya Salmanzadeh, Ali Payami, Martin 'Max Martin' Sandberg och Savan Kotecha

[Wolf Cousins/Warner/Chappell Music Scandinavia, MXM/Kobalt Music]

Max Martin, Ilya Salmanzadeh, Tove Lo, Ali Payami och Savan Kotecha skrev låten som Ellie Goulding tog till toppen av listorna genom soundtracket till filmen *Fifty Shades of Grey*. En av världens mest spelade låtar.

**Shake It Off (Taylor Swift)**

– Martin 'Max Martin' Sandberg, Johan 'Shellback' Schuster och Taylor Swift

[MXM/Kobalt Music, Sony/ATV Music Publishing]

Shake It Off, skriven av Shellback, Max Martin och Swift, nådde under perioden förstaplatsen på Billboard Hot 100 och blev etta i åtta andra länder. Låten har sålt 6 x platina i USA, nominerats till Record of the Year och Song of the Year på Grammy Awards samt belönats med en ASCAP Pop Award för Most Performed Song.

Tack till årets jurymedlemmar!

Musikförläggarna vill rikta ett stort tack till årets jurymedlemmar för arbetet med att välja ut nominerade och vinnare till Musikförläggarnas Pris 2015. Urvalet har skett bland låtskrivare, kompositörer och textförfattare som varit aktuella under perioden 1 juli 2014–30 juni 2015.

POPJURYN. I kategorierna Årets kompositör, Årets textförfattare, Årets internationella framgång, Årets genombrott och Årets låt har en jury bestående av musikskapare, musikjournalister och branschans ställda röstat.

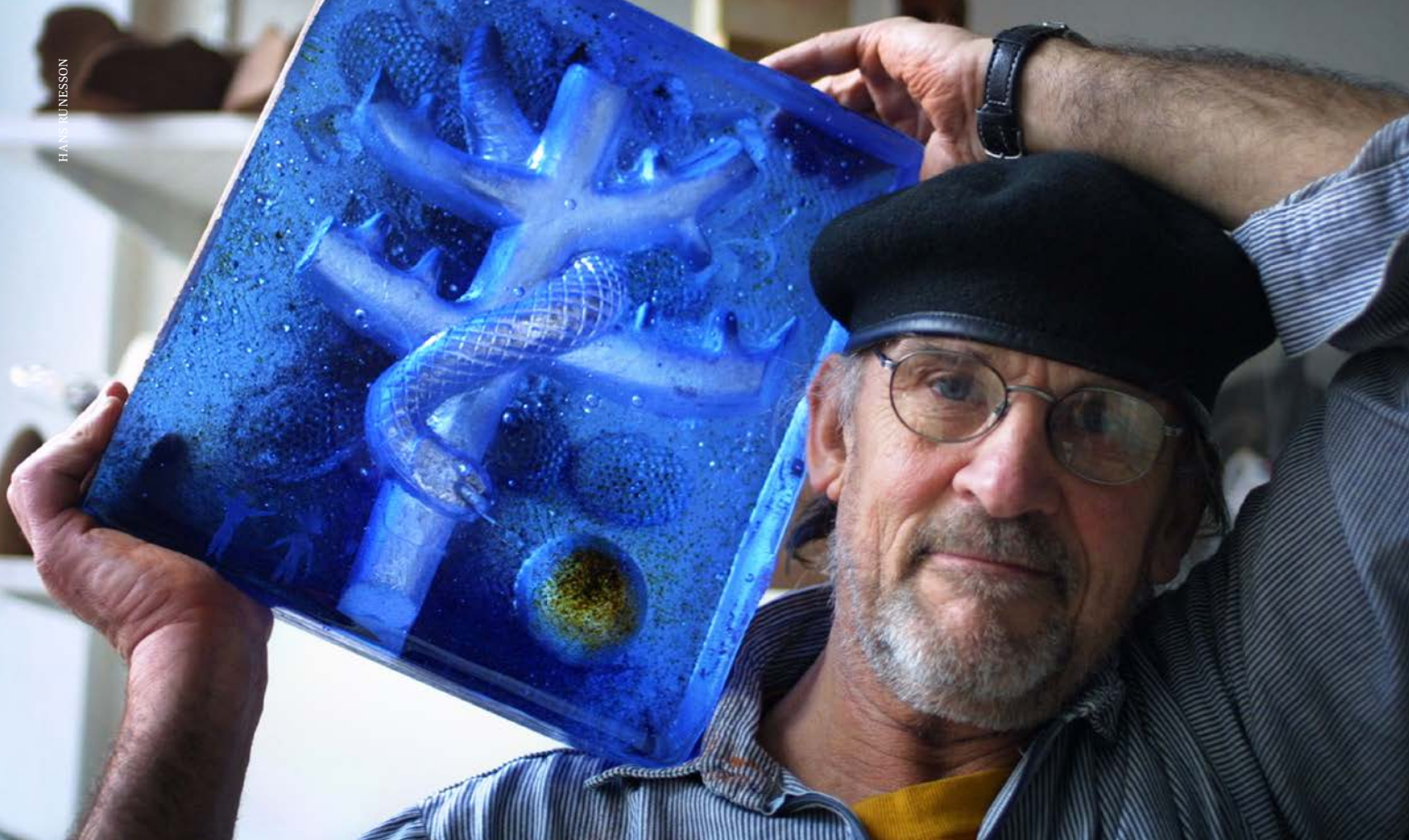
- Ana Diaz
- Anders Bagge
- Andreas Håkansson
- Annele Hencz Mortimer-Hawkins
- Christel Valsinger
- Eva Karman Reinhold
- Fredrik Zmuda
- Hanna Fahl
- Helen McLaughlin
- Jan Gradvall
- Jason Diakité
- Jessica Brandt
- Johanna Söderberg
- Johnny Tennander
- Jörgen Elofsson
- Karin Gunnarsson
- Kela Ahnhem
- Klara Söderberg
- Lars Nylin
- Lisa Holmgren
- Magnus Broni
- Michel Flygare
- Minna Fagerstedt
- Mona Aghai
- Niclass Björlund
- Niklas Strömstedt
- Peo Nylén
- Pernilla Svanström
- Tobias Jimson
- Tomas Ledin

KONSTMUSIKJURYN. I de två konstmusikkategorierna, stor ensemble/opera och liten ensemble/kammarmusik, har en jury med anknytning till den svenska konstmusikscenen röstat.

- Anna-Karin Larsson (Redaktionschef Musikradion Stockholm)
- Camilla Lundberg (Musikredaktör)
- Fredrik Andersson (Programchef Kungliga Filharmonikerna)
- Gregor Zubicky (Konstnärlig chef Svenska Kammarorkestern)
- Helena Wessman (Konserthuschef Berwaldhallen)
- Kjell Englund (Vd/Konstnärlig ledare Norrlandsoperan)

Ett speciellt tack till dirigent **Andreas Lönnqvist**, som samordnat urval och jury i konstmusikkategorierna.

Även ett stort och varmt tack till **Spotify** som är med och delar ut priset Årets mest spelade låt.



Han är ansiktet bakom statyetten

Som konstnär kan han jobba fritt efter sina egna tankar och intentioner. Utan krav utifrån. Som formgivare är han med i ett större maskineri. Då ska många parametrar stämma, samtidigt som han måste hålla sin konstnärliga moral intakt. Bertil Vallien är skaparen av statyetten som delas ut på Musikförläggarnas Pris.

Text: Johan Malmberg

Bertil Vallien är en av våra mest kända och inflytelserika konstnärer och formgivare. Med glaset som troget material har han sedan tidigt 1960-tal starkt bidragit till utvecklingen av de konstnärliga uttrycken inom genren samtidigt som han varit med och introducerat glaset som konstform för en bredare publik.

Även den internationella uppmärksamheten för hans skapelser är stor.

Bertil har prisats otaliga gånger och hans konst finns representerad över hela världen, inte minst på Metropolitan Museum of Art i New York och Eremitaget i St. Petersburg. Han är också aktuell i musiksammanhang. Bertil är nämligen konstnären bakom den statyett som årligen delas ut på Musikförläggarnas Pris.

– 2003 fick jag frågan från Musikförläggarna om jag ville göra ett pris som skulle tas emot av duktiga svenska

kompositörer. Jag fick fria händer. Så jag gjorde ett ansikte, ett huvud inne i den där bubblan, som är musikerns värld, fylld av toner och texter. Jag tyckte det passade ganska bra.

– Tanken är att de ska blunda. Men det är ganska svårt att styra. Det lilla huvudet är täckt med silver som doppats i 1300 grader varmt glas. När silvret möter glaset råkar det ut för en ganska häftig chock och löses upp. Resultatet blir lite olika från gång till ►



”Jag gillar härliga
rytmiska köror,
trummor och sång. Mycket
dunkande. Det kan jag
aldrig få nog av.

► gång beroende på hur tjockt silvret är, hur varmt glaset är och hur blåsarna hanterar det. En del blir ganska fragmentariska.

BERTIL VALLIEN FÖDDES 1938 och växte upp i Sollentuna strax norr om Stockholm. Intresset att uttrycka sig konstnärligt kom tidigt. I grundskolan var han bäst i klassen på att rita hästar, vilket gjorde honom väldigt populär. Det var också genom tecknandet som han upptäckte sin begåvning.

– Tjejerna beundrade mig för att jag gjorde så fina hästar. Det var ett jåkligt bra trick. Med tiden kände jag att jag ville utveckla det där och sökte därför in till Konstfack – glas och keramik.

I slutet av varje termin fick eleverna åka ner och besöka glasbruken i Småland och samtidigt få något av det de ritat under året utfört. Det var utbildningens höjdpunkt.

I samband med ett besök på glasbruket i Boda frågade glaskonstnären **Erik Höglund** om det fanns någon i klassen som ville bli hans praktikant. Bertil var snabbast med att räcka upp handen.

– Det var drömmen för alla elever att få börja jobba på ett glasbruk som formgivare. Jag fastnade direkt.

MEN BERTIL VALLIEN dröjde inte kvar särskilt länge. Efter avslutade studier och praktik drog han, tack vare ett stipendium, iväg en sväng till USA och Hal Fromhold Ceramics i Los Angeles. På andra sidan Atlanten, i 1960-talets Amerika, fick Bertil se en helt annan optimism och djärvhet i skapandet än den, enligt honom själv, tråkiga ”Scandinavian Design” han var van

vid hemma i Sverige. Något som gjorde stora avtryck på honom och hans sätt att skapa.

När han återvände till Sverige väntade ett jobberbjudande på glasbruket i Åfors.

– Det var **Erik Rosén** och **Carl-Henric Åfors**, cheferna på bruket, som övertygade mig att komma hem och jobba. Dealen var då att under 6 månader per år jobba med produktion, det vill säga att rita grejor som skulle produceras och säljas i stora upplagor. Den övriga tiden kunde jag ägna åt att bygga upp en egen studio tillsammans med min hustru **Ulrika**, där vi kunde jobba mer med skulptur och keramik. Det var ett arrangemang jag trivdes med.

– Efter ett tag tänkte jag: ”Fasen, det måste gå att göra något mer med glas än att dricka vin ur det”. Så jag började experimentera med den här tekniken som jag nu har utvecklat, att gjuta glas i sand. Jag blev väldigt fast i det, så den där ateljébiten tonade sakta men säkert bort. Jag blev nästan helt engagerad i glas. Och på den vägen är det.

BERTIL ÄR NOGA med att dela upp sitt skapande i två yrken. Dels som formgivare, där han är med i ett maskineri – att få ett bruk att fungera, att göra saker som säljer i stora upplagor. Dels som konstnär där han utan krav kan jobba efter sina egna tankar och intentioner.

– Man kan säga att jag jobbar med både klassisk musik och Svensktoppen. Under mina första tjugo år så koncentrerade jag mig

väldigt mycket på att rita för produktion. Jag tyckte det var spännande, men också för att det gav pengar. Det är ett svårt jobb. Om vi drar en parallell till musikbranschen, vilket jag tror att man kan göra, så är det lite som att vinna Eurovision. Att få alla de där parametrarna att stämma samtidigt som man har sin konstnärliga moral intakt – att inte sälja ut sig med billiga schabloner och enkla lösningar. Det är en väldigt svår grej. Och det är precis likadant när man är formgivare. Nu jobbar jag nästan enbart med utsmyckningar och utställningar på den mer konstnärliga sidan.

MUSIK BETYDER VÄLDIGT mycket för Bertil i hans skapande. Den skapar ett rum där han blir inspirerad och glad.

– Jag gillar härliga rytmiska köror, trummor och sång. Mycket dunkande. Det kan jag aldrig få nog av. Svänget är viktigare än harmonierna.

På frågan om han kommer ihåg vad han lyssnade på när han skapade Musikförläggarnas statyett svarar han:

– Det var **Bob Marley** – *Three Little Birds*, en lite fånig sång som gör mig innerligt glad när jag jobbar. ■



”Det är svårt att höja blicken och tänka visionärt med en gnagande oro inom sig.

► en Neil Young-platta, som i de flesta fall skulle kunna vara gjord när som helst under de senaste 45 åren. En annan sorts kvalitet.

Världsberömda musiker ställer sig ibland och spelar på gatan medan folk bara passerar utan att lyfta ett ögonbryn. En gatumusikant kan väl inte vara bra på riktigt? Riktigt framgångsrika artister drabbas dock ofta av en omvänd snobbism. Om de har sålt miljoner måste deras musik per automatik vara ytlig, lättköpt och banal. Jag vet till och med folk som viftar bort låtar utan att ha hört dem om de får veta vilket sammanhang låten eller artisten blivit känd genom. Jag fick i egenskap av textförfattare med en låt (som jag är stolt över) i en Fame Factory-final. Den hamnade sedermera både på Svensktoppen och en "Absolute"-samling. Men dessa saker höll jag ofta tyst om, eftersom sammanhangen i vissas ögon var "fel".

Den svenska musikrörelsen blomstrade under en era då den "medvetne" föraktfullt fnös åt viss musik och avfärdade den som kommersiell. Att något är kommersiellt innebär dock i praktiken att det finns tillgängligt att köpa. Vad de förmättna

fnysarna egentligen tog avstånd från, var nog snarare det cyniska spekulerandet i vad "massorna" ville ha. Men det är en annan sak.

Jag har en god vän vars musikskapande var okommersiellt, i ordets egentliga betydelse. Han gjorde musik i sin källare. Med några års mellanrum sammanställde han ett nytt album. I ett exemplar.

Var hans agerande finare eller mer lovvärt? Var hans bevekelsegrunder mer konstnärligt högstående?

Givetvis inte. Men det kanske räckte för honom att beröra en enda lyssnare för att han skulle känna att hans uppdrag var slutfört. Själv tyckte jag dock oftast att det var egoistiskt av honom att inte sprida musiken.

SITUATIONEN VAR initialt densamma första gången ABBA-Frida fick höra *Dancing Queen* och fick tårar i ögonen. Hon var en enda människa. En lyssnare. Men ABBA gav ut låten, sålde miljoner exemplar och förenade på så sätt konst och affärsverksamhet. Massor av människor har sedan dess kommit i sysselsättning genom alla uppsättningar av Björn och Bennys musikaler, skapande, mångfaldigande och distribution av ABBA:s skivor och turnéer, byggande av deras studior och så vidare. Försäljningssiffrorna är minst sagt fantastiska, men jag är ännu mer imponerad av Björn och Bennys låtar. Att låtar som rimligtvis borde vara "sönderspelade" får en att höja volymen eller euforiskt rusa till dansgolvet.

Och upphovsmännen jobbar vidare, trots att de är ekonomiskt oberoende sedan 70-talet. Ordet "trots" antyder dock att pengarna var något slags

slutmål. Det var det uppenbarligen aldrig.

"Jag började inte med musik för att kunna sluta", som Benny Andersson har uttryckt det.

EXAKT NÄR DET i vissas ögon blev fullt att bli populär, eller att tjäna pengar på sin musik, är svårt att säga. Redan de gamla klassiska mästarna var på sitt sätt verksamma inom näringslivet. Att en kompositör var hovleverantör har inte hindrat musiken från att gå till historien om beställningsverken ifråga har fortsatt att beröra människor.

Skillnaden mellan att skriva kammarmusik på beställning av en kung eller att skriva musik till en pjäs eller en reklamfilm är inte så stor. Den största skillnaden är att det i dag finns en rad människor som arbetar professionellt och entusiastiskt med att sprida musiken och samtidigt se till att den som skapat den får skäligt betalt. Så länge vi kan enas om att detta inte bara är rimligt, utan självklart, kommer musik att kunna vara både konst och näring.

Musik är med dess oändliga användningsområden en fantastisk handelsvara. Den kan få oss att stiga upp på morgonen och somna på kvällen. Den kan också hjälpa oss orka vara uppe länge på kvällen. Den kan göra oss friska när vi är sjuka.

Utan musik skulle färre barn bli gjorda. Utan musik skulle färre vuxna förbli barn.

Som Sir Paul McCartney har påpekat, är det ingen slump att engelskan använder samma ord för "att spela" och "att leka".

Musik bidrar till tillväxt. Men den skulle inte generera några intäkter om den inte också gav näring åt själen.



Alla människor drömmer nog om att ta kontrollen över sitt eget liv och göra något de upplever som meningsfullt. En konstnär har tagit den kontrollen. Men det behövs medel. Det kan vara studieförbundets replokal, royalties, stipendier, gager eller annat.

Inte minst här har musikförlagen en viktig roll. Att hjälpa till med förskott, öka intäkter, skydda rättigheter och ge juridisk hjälp. Musikbranschen bygger på upphovsrätt och betalningen sker i relation till rapporteringen om hur och hur mycket musiken använts. Skaparna själva har inte skuggan av en chans att hålla koll på hur deras musik används. De flesta kreatörer föredrar dessutom att ägna sig åt skapandeprocessen i lugn och ro.

Sedan ska man inte underskatta värdet av att ha ett kreativt bollplank. De flesta behöver någon att spela upp sina nya alster för. Någon som besitter den blandning av kunskap, nyfikenhet, pepp och pardonlös uppriktighet som grannen eller kompisen inte alltid har. Myten om de hungriga åren är att de sällar agnarna från vetet. Vilka härdar

ut? Vilka fortsätter att skriva, trots att de tvingas leva på filmjolk, gröt eller pasta utan sås? Det finns en annan fälla också. Att ha resurserna, men förlora sin drivkraft.

De flesta av oss känner igen det "brinn" som karakteriserar låtskrivare värda namnet. Hederspristagare som **Eva Dahlgren**, **Per Gessle** och **Monica Dominique** och i år **Mauro Scocco**, eller framtida legendarer som **Cleo** och **Little Jinder** – samtliga skulle känna sig bakbundna om de inte fick skriva.

Men de behöver resurser för att kunna fortsätta.

NÄR JAG UNDER sex år var med och bedömde stipendieansökningar för Konstnärsnämndens räkning var det påtagligt hur många som efterfrågade möjlighet till koncentrerat arbete.

Många ville inget hellre än att "göra en Plura". Åka till en skärgårdsö, stänga av telefonen och bara skriva, utan den moderna vardagens distraktioner och fragmentariserade inhämtande av intryck. Det är svårt att höja blicken och tänka visionärt med en gnagande oro inom sig.

Fortfarande frodas bland vissa en föreställning att musik är något man gör "vid sidan om", som hobby. Uppenbarligen är det många som tycker att något som är så njutbart för lyssnaren måste anses som en hobby för utövaren.

Vad dessa människor inte tycks förstå är att det ibland tar både tid, svett och tårar att kanalisera melodin som känns så självklar. Att formulera just de där orden som är enkla, men ändå så träffsäkra.

DEN 6 NOVEMBER kommer den stora salen på Berns att fyllas med konstnärer inom musikens värld. Men också av ett stort antal professionella, empatiska, skickliga, nytänkande människor som förenklar vägen mellan uphovsperson och lyssnare och ser till att konstnären får betalt.

Näringsrik kost är nog bra. Men det är något alldeles speciellt med konstrik näring.

Jag önskar er alla – musikförläggare, kompositörer och textförfattare – mycket nöje. Nyttå gör ni redan.

Anders Lundquist

Ny vinjettmusik till Musikförläggarnas Pris

Till årets prisgala har vi fått helt nyskriven vinjettmusik av kompositören Magnus Frykberg och tonsättaren Andrea Tarrodi.



Magnus Frykberg, trummis i grunden och sedermera en av våra mest anlitade låtskrivare och producenter inom genrer som pop och soul. På cv:t står namn som Titiyo, Kent, Lisa Miskovsky, Eagle-Eye Cherry och Robyn. Han har också skrivit otaliga verk för reklam-, film- och tv-branschen, bland annat Bolibompa-jingeln. Till Musikförläggarnas Pris har han gjort vinjetten till kategorierna Årets kompositör,

Årets textförfattare, Årets internationella framgång, Årets genombrott och Årets låt.



Andrea Tarrodi är en av våra mest talangfulla unga tonsättare vars musik, enligt DN:s Martin Nyström, "tar andan ur en med sin trampolinartade svikt och sitt klockrena sinne för färg, form och skönhet". Andrea Tarrodi har bland annat varit hustonsättare i Sveriges Radio P2 och i Västerås Sinfonietta. Hon vann dessutom priset för Årets konstmusikkategori – mindre ensemble/kammarmusik på Musikförläggarnas Pris 2012 med sitt verk *Empireo*, skrivet för

stråkkvintett, harpa och slagverk. Andrea Tarrodi har tonsatt vinjetten till konstmusikkategorierna.

Och vinnaren är ...



Prisstatyetten som delas
ut till alla vinnare är
designad av Bertil Vallien.

**Samtliga vinnare av Musikförläggarnas Pris 2015
presenteras på musikforlaggarnaspris.se**